

O INTRODUCERE LA PASTORALA DE PAȘTI DIN ACEST AN

În cele ce urmează, vă vom împărtăși Pastorală de Paști a +Arhiepiscopului Valerian din anul 1953. Cu numai opt ani mai devreme, se încheiase cel de-al Doilea Război Mondial. Între timp, regimul comunist ateu își continua parcursul global, preluând puterea în Europa de Est și înrobind milioane de persoane, inclusiv pământul său natal, pe care l-a îndrăgît nespun, România.

Cuvântarea începe printr-o referință la îngrijorarea femeilor purtătoare de mir, ale căror *„inimi erau pline de îngrijorare [...] cine ne va prăvăli piatra [...]?”*. Apoi continuă: *„își vedeau puterile limitate și simțeau că trebuie ca cineva mai tare să le vină în ajutor”*.

În continuare, Arhiepiscopul menționează: *„întâmplarea [...] este foarte asemănătoare cu ceea ce se petrece în zilele noastre. Creștinătatea de astăzi se apropie de ziua Învierii Domnului cu îngrijorări și cu multe întrebări”*.

Preaiubiților, în timp ce citeam această pastorală, am considerat că este de actualitate, nu numai pentru faptul că ne redă o imagine istorică a prăznuirii Învierii Domnului în contextul anului 1953, dar mai ales pentru că reprezintă realitatea naturii umane căzute și vătămate aparținătoare fiecărei generații „împovărate de grijă”. *„Răspunsul la toate aceste întrebări, iubiți creștini, trebuie căutat tot în marele eveniment care a fost Învierea Mântuitorului”*.

Exact așa este. Răspunsul la îngrijorările apărute anul acesta, ca în fiecare an, este Învierea. În timp ce veți citi scrisoarea pastorală a Arhiepiscopului Valerian, roștiți o rugăciune pentru acest măreț episcop al Episcopiei noastre în America.

SCRISOAREA PASTORALĂ A ARHIEPISCOPULUI VALERIAN PRAZNICUL ÎNVIERII DOMNULUI, 1953

Iubiți credincioși,

Sfânta Scriptură ne spune că, după suferințele pe care Mântuitorul le-a răbdat pentru neamul omenesc pe Golgota, trupul Său sfânt a fost așezat într-un mormânt nou și deasupra lui soldații au prăvălit o piatră mare, ca nimeni să nu poată ajunge la El. A treia zi după această punere în mormânt, un grup de femei, care veniseră cu Iisus din Galileea,

pentru a-și arăta dragostea și încrederea în El, au pregătit miresme și s-au dus la cimitir ca să ungă cu ele trupul Domnului.

Inima lor era plină de îngrijorare. Ele, care veniseră cu Iisus Învățătorul și care credeau că El este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, fuseseră martore la chinurile de pe cruce și văzuseră cum Dumnezeu Omul fusese răstignit și îngropat. Uitând profețiile, femeile acestea erau pline de întristare. Ele se vor fi întrebat: cum a fost oare posibil ca Cel care a venit să mântuiască lumea să se lase răstignit? Răsunau și în urechile lor cuvintele tâlharului care a zis, hulind împotriva Mântuitorului: „Nu ești Tu, oare, Mesia? Mântuiește-te pe Tine Însuși și pe noi”. Dar, cu toate acestea, în sufletul lor nu se topise dragostea pentru Marele Învățător și voiau acum, cel puțin, să-I îngrijească mormântul, ungând trupul, după datină, cu miresme. Dis de dimineață, în drum spre cimitir, pe când răsărea soarele, își ziceau între ele: noi ne ducem acolo, dar „cine ne va prăvăli piatra de la ușa mormântului?”.

Săracele femei! Își vedeau puterile limitate și simțeau că trebuie ca cineva mai tare să le vină în ajutor. Nu știau cine, și cum, însă ceva le îndemna să meargă înainte. Așa au ajuns la cimitir și, spre surprinderea lor, au aflat piatra răsturnată de la ușa mormântului Domnului. Iar Îngerii le-au spus: „Ce căutați pe Cel viu între cei morți? Nu este aici, a înviat” (Luca 24,6). Și îngerul le-a îndemnat să meargă și să spună ucenicilor că Iisus a înviat, dar ele au fugit de acolo, „că le cuprinsese cutremur și uimire și nimic nu au spus, că se temeau”.

Iubiți credincioși,

Întâmplarea cu femeile din Sfânta Scriptură este foarte asemănătoare cu ceea ce se petrece în zilele noastre. Creștinătatea de astăzi se apropie de ziua Învierii Domnului cu îngrijorări și cu multe întrebări. Frică și cutremur a cuprins și sufletele multora. Ne apropiem de Sfântul Mormânt și de ziua cea mare a Învierii cu îndoieli și cu necazuri; milioane și milioane de oameni, care zac în robie și mizerie, se întreabă: oare cum ne-a lăsat Dumnezeu nouă numai lacrimile și suferințele și cum de rabdă pe cei necredincioși și le dă putere ca să ne asuprească; iar de altă parte asupritorii, amețiți de putere și închinându-se materiei, nu văd în Învierea Domnului decât o superstiție veche și cred că ei sunt îndreptățiți să stăpânească cererile și pământul; iar creștinii cu frica de Dumnezeu în inimă, se uită la această piatră uriașă care apasă pe toată creștinătatea și se întreabă ca și femeile: cine o va prăvăli, pentru că puterea omenească nu poate face lucrul acesta?

Răspunsul la toate aceste întrebări, iubiți creștini, trebuie căutat tot în marele eveniment care a fost Învierea Mântuitorului. Creștinătatea nu trebuie să uite că prinderea și răstignirea Mântuitorului au adus îndoială și descurajare până și între Apostoli. Petru s-a lepădat, ceilalți s-au risipit, femeile s-au cutremurat și se părea că nu mai este nicio speranță și nicio cale salvatoare. Iată însă că Mântuitorul, împlinind Scripturile, S-a ridicat din mormântul așa de puternic pecetluit și a adus învățăceilor și lumii întregi viață nouă. Propovăduirea Sa nu a fost zadarnică și lumina lumii s-a aprins din nou.

Toate durerile, toate necazurile, toate îndoielile lumii de astăzi se pot vindeca ascultând cuvintele Îngerului, care a spus femeilor: „Nu căutați pe cei vii între cei morți: Iisus a înviat!”. Învierea Domnului rămâne ca dovadă veșnică, pentru mici și pentru mari, pentru slabi și pentru tari, că Dumnezeu nu poate fi nici omorât, nici luat în batjocură și nici eliminat din afacerile omenești. Nu există piatră și nu există pază, nu există mormânt și nu există diplomație care să împiedice justiția dumnezeiască să-și urmeze cursul ei. Nu există lacrimă pe care El să nu o șteargă, nu este lanț al sclaviei pe care El să nu-l poată rupe și nu este nedreptate care să fie trecută cu vederea.

Crucea de pe Golgota a fost necesară pentru mântuirea lumii din păcatul strămoșesc, suferințele unei lumi chinuite au fost preluate de Fiul lui Dumnezeu și vindecate prin durerile Sale, iar Învierea, pe care o sărbătorim din nou, a fost necesară pentru a ne arăta că, după întuneric, vine lumină, că după suferință, vine bucurie.

Singura cerință este aceea ca gândurile și faptele noastre să aibă ca îndreptar învățătura Mântuitorului, așa cum neîndeamnă însuși Profetul Isaia din vechime, zicând: „Ascultați-mă pe mine și veți mânca cele bune și se va desfăta întru bunătăți sufletul vostru: luați aminte cu urechile voastre și urmați căilor mele. Ascultați-mă pe mine și va fi viu întru bunătăți sufletul vostru [...]. Tată mărturie întru neamuri l-am dat pe dânsul Domn și poruncitor neamurilor. Neamurile care nu te știau pe tine te vor chema și popoarele care nu te cunoșteau, la Tine vor alergera [...] (Isaia 55, 3-5).